

STEFAN HERTMANS

De schaduwbokser

11

Hij wendt zich vechtend
tot de schimmen van
het liefste, herkent daarin
de wond die zonder lichaam
leeft, het treft hem met
de echo van trefzekerheid,

betreft de tallozen die hem
tot ik geworden zijn –

Het slaapt als hij het wekt,
het wekt hem als zij slapen,
en in dit bladeren van handen,
in een lichaam dat zijn naam
niet vindt,
ziet hij zijn eigen vingers
in andere handen, terwijl ze
schrijven in los zand.

Hij wendt zich vechtend
tot wat daar geschreven stond,
hij slaat het tot het bloedt,
het is de schaduw van zijn hand.

Het went niet maar het treft hem,
het betreft hem, het volgt hem
als zijn echo en het vecht
om zijn bestaan.